

ΑΡΧΑΙΑ ΕΙΔΥΛΛΙΑ ΤΟΥ ΣΑΤΥΛΕ ΜΕΝΔΕΣ

ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΡΟΔΟΔΑΦΝΕΣ

Μιά μέρα ο Θησέας μαζί με την 'Ιππολύτη, τη βασίλισσα των 'Αμαζόνων, έβλεπαν τον περικεφαλαίο τους σ' ένα δάσος κοντά στην 'Αθήνα. Έξαφνα είδαν γάιτο από μερικά ανήλικιενες ροδοδάφνες ένα φάιντο, ο όποιος γαργάλιζε με την άσχη ενός μορφοεινεν κλαδιού τη μέτη μιας νύμφης που κοιμήταν ολόγυμνη έπάνω στη χλόη.

— Γιατί αυτός ο μικρός φάιντος, ρώτησε ο Θησέας, γαργάλαει τη μέτη της κοιμισμένης νύμφης;

— Χωρίς άλλο, του απάντησε η βασίλισσα των 'Αμαζόνων, γιά να την ευτυχήσει και να την άνοιξη γιά του φηροζήν ερωτικά λόγια.

Μά η νύμφη δέν ξυτινός. Μονάκι τή ροδοδάφνη ρουθούνα της έπαλλαν άπ' τή γαργάλη του φάιντου.

Τότε ο φάιντος κατέβηκε σ' ένα άλλο μέσο : Γέμισε με λουλούδια την άγκαλιά του κ' έπειτα τ' άνοιξε να πέσουν από ψηλά στο στήθος της κοιμισμένης 'Αμαζονίδα.

Τότε η νύμφη, άρχιά, με τή χέρι της παραισίωσε τή ανάλαφρο βάρος των λουλουδιών, μη δέν ξυτινός.

Ο φάιντος, βλέποντας ότι και τή κόψη του ατό δέν είχε πετύχει, άρχισε να χοροπηδή ολόγυρ τής, σπάζοντας τή κλαδιά των δέντρων κ' άνασαιώνοντας τή φύλλα. Έβλεπε τόσο θύραβο, που νόμιζε κανείς ότι ένα ολόκληρο κοπάδι από μικρούς λύκους μάλλονε μέσ' στους θάμνους.

Μά η νύμφη έξακολουθούσε να κοιμάται και τή σάν από χλόη μαμάρο στήθος της άνεβοκατέβαινε θύμα με χύμα από γάλα...

Ο φάιντος χιπιούσε τώρα τή χύμα του, φωνάζε, τραγουδούσε κ' έμιμειτο τις φωνές των άγρίων ζώων ή των τραγεγφών πουλιών, που τραγουδούσαν μέσ' από γειτονιά των 'Αθηνών δάσος.

Μουτζαζέ σαν λιοντάρι, τόσο άγρια, που θά μπορούσε να τρομάξει και τους πιο γενναίους άντρες, και κλαιδούσε σαν άηδών τόσο γλυκά, που θά συγκαλυθούσε και την πιο σκληρή καρδιά.

Μά η νύμφη παρήμενε πάντα άκίνητη στον έθνο της, σαν ένας κρινός που δέν σάλευσαν τή γηλιά.

Τότε ο μικρός φάιντος άρχισε να κλαίει. Βλέποντας τον ο Θησέας, τόν λυπήθηκε και τράβηξε τή άσταρατερό σπαθί του, που τόσες φορές είχε κάνει θραύση στα πέδια των μαζών.

Τή χτύπησε δυνατά πάνω σ' ένα βράχο που βροσκόταν κοντά του κ' ο κρότος άντήχησε τρομερός. Θάλεγε κανείς πώς μη μουσαζία ήρώων και θύμα γυόταν μέσα στα κλαδιά... Η ήχο μάστατα, άναδύωντας τόν κρότο του σπαθιού, ούρλιαζε σαν ένας πληγωμένος πολεμιστής.

Μά τή βέβαια της κοιμισμένης 'Αμαζονίδα ούτε σάλευσε καθόλου. Έξακολουθούσε να κοιμάται, σαν άγαλμα πεσομένο στα χορτάρα.

— Δέν ένοιω να ξυτινός, είπε τότε η 'Ιππολύτη στό Θησέα. Μόνον έγω ξέρω τι μορφή να τή σηρώσει άπ' τόν έθνο της. Και, πλησιάζοντας τον, τόν φίλησε φηροζή, παθητικά στα χείλη.

Η νύμφη, άνοιγοντας τόν ήχο του φηροζή, ξύτησε άδούσως. Τόλιξε τή φιλτασμία χείρα της γάιτο στό λαμύ του μικρού έρωτευμένου φάιντου και τόν φίλησε στό στόμα...

Τί ΕΙΝΕ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ

ΓΙΑ ΜΙΑ ΚΥΡΙΑ

Ν' άνεβή στο τραύ και να άνασαιόνη έξαφνα ότι όλες η κοριές, που είδε μέσα, έχουν ήλιαία κατά είκοσι χρόνια μεγαλύτερη της.

— Νά περπατή στο δρόμο με τή βέβαια άφηρημένο και ν' άνοιξη έξαφνα έναν διαβάτη να την κοιμαλακινάη γιά τή ώραία της μάτια.

— Νά ιδή με παντόφλες μια άντιζήλο της, την όποια ένόμιζε ψηλότερη της ός τότε.

Δεινωσφροσά, δικασεδάξαν η έβλοσοφουσαν ός τή προφ, άναγγέλοντες τή ποιημά τους, διηγηρονοι άσπεία, άνέκδοτα, κ.κ.λ.

Τό σπύτα ήσαν παλαιά, τή κεραμίδια που φάτασαν και καιμά φορά, όταν έσπευδσε άπρόσβη βοοζή, οι φίλοι άναγγέλοντας ν' άνοιχουν τις θοαρέλλες τους.

— Μά γιατί δέν βουλόνητε αυτές τις τρέτες της στέγης ; ρώτησε μια μέρα κάποιος τόν Σπανδονή.

Και ο εφθήςος αυτός σπίνος απάντησε :

— Μπιά, έτσι μπορώ και ναίνω άστρονομικές παρατηρήσεις άπ' τή ροβέρδια μου.

Στό ταπεινό αυτό σπύτα της Πλάσας, ο Νικόλαος Σπανδονής έγραψε τή μυθιστορημά του «Η 'Αθήνα μας, που έχάλασε κοσμο στην έποχή του, και στο όποιο έπαύρων άρεζατές δυνατές σελίδες.

Ο Νικόλαος Σπανδονής, ο αλησιόμητος αυτός δημοσιογραφικός μας τύπος, πέθανε στα 1913, σε προχωρημένη ήλιαία.

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΩΝ

Η έξυπνότερα άπαντήσεις του Τριεβούλετου. Ο Βρουσκός... χειρουργός ! Όπου στέλνει στον άλλο κόσμο κόσμο πλήρη τραυματίων. Η καταδίχη των εις θάνατον. Πώς την γυάσους. Τή χρέες του Σχογαν. Η νεκροκαταστας της. Η έξυπνότερες του Κιλιγρως. Στο Παρίσι. Μια έξυπνη άπάντησης, κ.κ.λ. κ.κ.λ.

Μιά φορά ο βασιλεύς της Γαλλίας Κάρολος, ο έπιταυλοθάνος Εύθηης, ρώτησε τόν γελοισπό του, τον περίφημο Τριεβούλετο :

— "Πότες, Τριεβούλετε, να ήσουν βασιλεύς κ' έγω να ήμην γελοισπόός σου ;

— "Όχι, όχι ! απάντησε αυτός.

— Πώς, θά ντεσούνη κάποι βασιλεύς ;

— "Όχι, όχι, δέν θά ντεσούνη κάποι βασιλεύς, αλλά θά ντεσούνη κάποι γελοισπό μου έναν άνόητο σαν και όένα λ...

Άλλος περίφημος γελοισπόός ήταν ο Βρουσκός, ο όποιος βροσκόταν στην 'Αγγλία άνή.

Μιά χρονιά ο Βρουσκός άκούθησε τή στρατό και παρενρή σε διάφορες μάχες.

Θέλησε τότε να εκτελέση χρέη νοσοκόμου, αλλά μεταχειρίστηκε με τέτοι άδελξιότητα τους τραυματίες, όστε οι περισσότεροί άπ' αούτους πέθαναν.

Τότε ο βασιλεύς, προ της γενικής κατακραυγής, αντεκάλεσε στρατοδικείο, στρ όποιο, άφοδ έξετεδήσαν τή άβλα του έρωστέχρον χειρουργού, τόν κατεδίκασαν σε θάνατο.

Μα τήν έβδομή της άποκάσεως, έλαβε τή λόγο ο βασιλεύς και ειπε στο γελοισπό του :

— Σε άφίνο έλευθέρο να διαλέξεις ο ίδιος τή είδος τή θανάτου σου.

— Πρωτόμ να πέθανω από... γερατιά ! απάντησε ο έξυπνος γελοισπόός.

Και η εύστοχη αυτή απάντηρα συνετέλεσε να τή χειριστή η ζωή.

Ο γελοισπόός της βασιλείας της 'Αγγλίας Έλσαβέτ, Σχογαν, τις χροστούσε κάποτε πενήτα λίρες και έπειδή δέν είχε να τις πληρώση, προσποιήθηκε τή νεκρό. Κατόιν άουση, οι συγγενείς του έτοιμασαν τήν κηδεία του, τόν έθαλιν μέσα σε μια κάσα και πήγαν να τόν θάψουν.

Η βασίλισσα που είχε βγει έξωνη την ώρα στον περπάτο, άπάντησε στο δρόμο την κηδεία και ρώτησε ποιος είχε πεθάνει. Μόλις έλαβε πός ο νεκρός ήταν ο γελοισπόός της, έξεδηλώσε τή θλίψη της κ' ειπε :

— Τόν κηρμένο ! Μοί χροστούσε πενήτα λίρες, αλλά τώρα που πέταγε, τού τις χαρίζω !

Όταν τή άκουσε αυτό ο Σχογαν, πετάχτηκε άέσως άπ' τή νεκροά φέρετρο, χαρέσισε τή βασίλισσα και φωνάζε :

— Η γενναιοθρία σου, Μεγαλειότατη, με... άνάσπησε !...

Ο Κιλιγρως ήταν γελοισπόός τού βασιλεύς της 'Αγγλίας Κάρολου τού Β', ο όποιος τόν υπερχωρούσε και τόν έγέμιζε τιμές.

Μιά μέρα ο Κιλιγρως παρουσιάστηκε μπροστά στο βασιλεύ, ντυμένος με στολή προσχωρητοφ.

— Τι ντύθηκες έτσι ; τόν ρώτησε ο βασιλεύς. Πού θά πάς ;

— Πάω και τ' είδαση στην Κόλαση, απάντησε ο γελοισπόός, γιά να βρω τόν Κρούβελ. Θά τόν παρακαλώ ν' άνεβή πάλι στή γη και να καθερνήση άδύνα μια φορά αυτή τή χώρα, γιά την όποια κανένας δέν ενδιαφέρεται και κανένας δέν φροντίζει πιά.

Σημειώον, ότι ο Κρούβελ ήταν θανάσιμος έλθεός τού βασιλεύς, ο όποιος μόλις δέν γυόνη ήταν άπό τή θάνατο του μόνος η άνεβή στο θρόνο. Όπότε, ο Κάρολος δέν θύνασε με τή λόγια τού Κιλιγρως. Τά έλαβε άναθετός σπαράχος ότι ήμην και άρχισε να δικάζη τήν 'Αγγλία τόν σικατά.

Ο Κιλιγρως προσεκήλη κάποι άπ' τόν Λουδοβίκο ΙΑ' και πήγε στο Παρίσι, όπου τόν έγινε λαμπροτάτη έπιδοχή. Ο βασιλεύς έβλεπε να τόν δειχέ ο ίδιος τή άξιοτιμάρια της προστινωσης. Τόν ήρωε λυπόν μαζί του και άρχισαν τις έπιταυφες τόν Μουστιόν.

Σ' ένα άπ' αυτά έπαυρε μια είκοσι, η όποια παριστάνε τή Σταύρωσ τού Χριστού. Πλάι της δέ ήσαν κοιμισμένοι η είκοσις τού βασιλεύς και τού Πάπα.

Ο γελοισπόός σάβηκε κοντά στις δέο αυτές είκοσις, προσποιήθηκε ότι δέν ήξερε πούος παριστάνουν και ρώτησε τόν συνοδό του :

— Μεγαλειότατε, ποιος παριστάνουν αυτές η δέο είκοσις που είνε δεξιά και άριστερά άπ' τόν Έσπαρημένο ;

— Η μια παριστάνει έμένα, απάντησε άνέστοπος ο βασιλεύς, και η άλλη τόν Πάπα.

— Έγνορίζω, ρώτησε τότε ο Κιλιγρως, ότι ο Χριστός στανουήθηκε εν μέσω δέο λητών, αλλά μοί ήσαν άγνωστα μέχρι σήμερα τή όνάματα τόν δέο ατόν γελοισπόων !...

Κόζακιο ο βασιλεύς.

